

[Pürschel.]

at indlade sig i en Debat med en saa lavtstaaende Person . . . (Afbrydelse: Hør!) . . . ja, det har han sagt, saa det behøver man ikke at understrege ved at sige Hør — et Offer af den højtærede Justitsminister, som vi naturligvis alle paaskønner og vurderer højt. Jeg tillader mig altsaa i Haab om, at jeg endnu ikke har krænket Ministeren saa meget, at han ikke vil svare mig, med al den dybe Ærbødighed, som det sømmer sig en ringe Folketingsmand at anlægge over for den højtærede Justitsminister, at spørge den højtærede Minister, om han fremdeles vil hævde det Standpunkt, som han indtog ved første Behandling, og som han har indtaget under Udvalgsbehandlingen, at de Injurier, der fandtes i Regeringsbladet efter et sønderjysk Venstreblad mod en sønderjysk Dommer, er tilladelige. Jeg spørger den højtærede Minister, som hører til en Regering, der anser det for livsvigtigt at bekæmpe Nazismen her i Landet, som altsaa anser denne Bevægelse for en samfundsfarlig Bevægelse, jeg spørger den højtærede Minister, om det efter hans Mening er passende, rigtigt, ikke overtrædende Ytringsfrihedens Grænser, at et Regeringsblad siger om en Dommer, at han holder Haanden over dette Parti, over de Folk af dette Parti, som møder i Retten, tiltalt for en Lovovertrædelse? Og dette tillader jeg mig at bede Ministeren om at svare paa, uanset om min Tone maatte behage ham eller ikke.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning til den ærede socialdemokratiske Ordfører (Alsing Andersen), der spurgte, hvorfor man fra konservativ Side var bange for at gaa videre med Hensyn til Foreningsloven. Jeg kan sige det ganske kort i Overensstemmelse med, hvad mit Partis højtærede Formand har sagt, at vi har ønsket at give Regeringen de Vaaben i Hænde, som var nødvendige eller ønskelige for at bekæmpe det, der virkelig er en Fare for det danske Samfund. Der, hvor Faren virkelig truer, er vi villige til at støtte Regeringen og give den Vaaben i Hænde, skønt vi ikke nærer nogen synderlig Tillid til, at den vil bruge dem. Vi har her i Landet et Parti, der aabent har erklæret fra denne Talerstol, at det er dets Maal at omstyrte det danske Samfund med Vold. Dette Parti frembyder en Opgave for en Regering, der sætter sig til Maal at opretholde Ro og Orden, men dør er Regeringen ikke hjemme. Udenværkerne, nogle lige-gyldige Personer, der sættes op som Redaktører for Partiets Organ, dem rammer man med nogle Injurieprocesser, men Kernen i

det, den samfundsfjendtlige og samfundsfarlige Agitation, som er kommet til Orde, og som er bekendt fra denne Talerstol, tør denne Regering ikke tage fat paa. Det er ikke underligt, naar man iagttager den Tilnærmelse mellem de kommunistiske og socialdemokratiske Partier, som har fundet Sted Verden over. De samarbejder i Wien, de samarbejder i Paris, det tyske Socialdemokrati har efter de bedste Mønstre fra de franske Emigranter under den store Revolution samlet sig i Udlandet og udsteder derfra Erklæringer, som i Retning af Voldsomhed ikke staaar tilbage for det kommunistiske Partis — ganske naturligt, fordi de to Partier jo har fælles hellige Skrifter, de har den samme Oprindelse, og naar Socialdemokratiet ikke kan naa sine Maal og sikre sin Plads ved lovlige Midler, ja, saa er Skridtet vel ikke saa forfærdelig langt over til Kommunismen.

Vi har jo i hvert Fald hørt Folk af Socialdemokratiet sige: Demokrati! Slaa til! Vi har hørt sønderjyske Rigsdagsmænd tale i ret uforblommede Vendinger om Borgerkrig, og vi har hørt selve Statsministeren i et festligt Øjeblik svinge sig op til de samme Højder. Vi hører den socialdemokratiske Ungdom synge om at knytte den bevæbnede Næve, om at lade Vaabnene lyne. Vi ved, at deres Hilsen er den samme som Kommunisternes: den knyttede Næve. Det er dette Fredens, Parlamentarismens, Borgerlighedens Parti, som sidder ved Regeringsmagten og ikke tør vende sig mod det Parti, der undergraver den Samfundsorden, de Herrer sidder som Forsvarere af.

Det, der var det karakteristiske ved det Lovforslag, der er fremsat, var dette, at det ganske som Uniformsloven var egnet til at misbruges mod Organisationer, der staaar fuldt og helt paa Lovens Grund, men som ved en administrativ Fortolkning blev bragt uden for Lovens Grænser. Dette ønskede vi ikke at være med til. Det forbavser os, at Partiet Venstre, efter at dets Formand har erklæret, at Uniformsloven var blevet administreret i Strid med de Forudsætninger, der var til Stede, da Venstre gik med til Loven, dog gaar med til at give denne Regering en ny Lov af samme Type med de samme udflydende Kanter, som den gamle Lov havde. Thi det er det Krav, man har Ret til at stille ved Undtagelseslove som disse, at man dør trækker Grænsen skarpt, saaledes at Folk ved, om de er paa Lovens Side eller paa den anden Side. Og det er ikke sket ved disse Love, hvor man overalt bruger Ordet „lignende“: militærlignende, uniformslignende, militærlignende Øvelser;